

Exekuční soud rozvrhuje přebytky výtěžků z vnucené správy domu č. p. 128 v L., která byla vedena vymáhajícím věřitelem Rudolfem R., k níž přistoupila i hypotekární věřitelka Štěpánka W., přikázal této věřitelce též úroky (po 1. lednu 1936) z knihovních pohledávek, převyšující úrokové sazby vytčené ve vlád. nař. č. 238/1935 Sb. z. a n. Rekursní soud přikázal k rekursu vymáhajícího věřitele Rudolfa R. z uvedených pohledávek po 1. lednu 1936 jen 4½ % úroky. Důvody: Podle názoru rekursního soudu právem vytýká stěžovatel, že Štěpánce W. byly přikázány 7½ % úroky po 1. lednu 1936. Ježto v souzeném případě jde o postoupenou pohledávku peněžního ústavu (Č. záložny), knihovně zajištěnou v zákonné jistotě, přísluší i postupnici, t. j. Štěpánce W., hledíc na předpisy vlád. nař. č. 238/1935 Sb. z. a n., jen nárok na 4½ % úroky od 1. ledna 1936.

Nejvyšší soud přikázal Štěpánce W. 7½ % úroky z jejich hypotekárních pohledávek a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Právem vytýká stěžovatelka, že rekursní soud neměl při rozvrhu přebytku výtěžků z vnucené správy užití předpisů vlád. nař. č. 238/1935 Sb. z. a n., protože tu jde vesměs o úroky přiznané vymáhající věřitelce pravoplatnými rozsudky, jak je viděti z exekučních povolení, založených ve spisech. Na úroky určené pravoplatnými exekučními tituly se vládní nařízení č. 238/1935 Sb. z. a n. nevztahuje, neboť o takových úrocích není v něm zmínky, kdežto jiné zákony, které dopouštějí z důvodů veřejného zájmu, aby k určitým skutečnostem bylo přihlíženo ve prospěch pravoplatně odsouzeného i za řízení exekučního, to výslovně ustanovují, jako na př. zákon ze dne 21. prosince 1932, č. 1 Sb. z. a n. na rok 1933 v § 5 a zákon ze dne 12. dubna 1935, č. 76 Sb. z. a n. (zákon o splátkových obchodech) v § 12, odst. 2. V té příčině však vládní nařízení č. 238/1935 Sb. z. a n. výslovného předpisu nemá a rozšiřující výklad není dovolen, ježto jde o ustanovení výjimečná. V tom směru bylo tedy dovolacímu rekursu vyhověno a stěžovatelce přikázány úroky z pohledávek svrchu uvedených podle míry úrokové, jak je exekučními tituly uznána a v knize pozemkové zapsána.

Jak co do míry úrokové, tak i co do doby započetí úrokování jsou při rozvrhu výtěžku vnucené správy jinak rozhodující jen zápisy v pozemkové knize, nikoli přísudky rozsudkové, pro něž zástavní právo v pořadí dotčených pohledávek nebylo zřízeno. V té příčině nemohlo proto dovolacímu rekursu býti vyhověno.

Čís. 16823.

Jestliže pojistník v řízení o rozvrhu požární náhrady složené u exekučního soudu prohlásil, že jí upotřebí k znovuzřízení shořelého objektu a soud určil lhůtu k osvědčení, že požární náhrady bude k tomuto

účelu upotřebeno, jinak že ji rozdělí, bylo tím rozvrhové řízení přerušeno. Další řízení o tom, jakým způsobem bude dotčený účel zajištěn, je samostatné řízení, pro něž platí předpisy zák. č. 100/1931 Sb. z. a n., tudíž i o lhůtě k rekursu § 36, odst. 1, uved. zák. a o přípustnosti dovolacího rekursu § 46, odst. 2, uved. zák.

(Rozh. ze dne 24. března 1938, R I 197/38.)

Soud první stolice odmítl rekurs podaný pojistníkem proti usnesení ze dne 13. září 1937, Nc II 70/35-144, po uplynutí osmidenní lhůty. Rekursní soud potvrdil napadené usnesení. Důvody: V souzeném případě jde o řízení exekuční, a to o opatření v řízení týkajícím se vnucené správy a nikoliv o řízení nesporné, jak za to má stěžovatel. Podle předpisů exekučního řádu jest tudíž posuzovati lhůtu k opravnému prostředku proti usnesení vydanému za uvedeného řízení. Usnesení ze dne 13. září 1937, č. j. Nc II 70/35-144, bylo stěžovateli doručeno dne 20. září 1937, takže rekurs daný na poštu dne 5. října 1937 byl podán po uplynutí osmidenní lhůty podle § 65, odst. 2, ex. ř. Právem proto první soud odmítl rekurs jako opožděný (§ 523 c. ř. s. a § 78 ex. ř.).

Nejvyšší soud zrušil odmítací usnesení obou nižších soudů a uložil rekursnímu soudu, aby věcně rozhodl o rekursu pojistníkově.

Důvody:

Při roku dne 17. ledna 1936 ustanoveném k rozvrhu požární náhrady, složené u soudu za poškozenou továrnu s příslušenstvím, prohlásil pojistník, že upotřebí požární náhrady na znovu zřízení shořelého objektu.

Usnesením ze dne 17. ledna 1936, č. j. Nc II 70/35-89, určil první soud lhůtu k osvědčení, že bude požární náhrady k tomuto účelu upotřebeno, jinak že ji rozdělí.

Tím bylo rozvrhové řízení (§ 79, odst. 5, zák. o pojistné smlouvě ze dne 3. července 1934, č. 145 Sb. z. a n.) přerušeno. Další řízení se týkalo výhradně jen toho, jakým způsobem bude dotčený účel zajištěn. K tomu směřovalo i usnesení prvního soudu ze dne 13. září 1937, č. j. Nc II 70/35-144, takže je z toho zřejmé, že bylo vydáno v řízení, které již nebylo součástí rozvrhového řízení, o němž však nelze ani míti za to, že šlo přímo o opatření ve vnucené správě majetku pojistníkovy (zn. sp. E 40/34).

Jde tedy v tomto údobí stavu věci o zvláštní samostatné řízení, které jest podle své povahy řízením nesporným, takže bylo v něm postupovati podle předpisů zákona ze dne 19. června 1931, č. 100 Sb. z. a n. Lhůtu k rekursu nebylo proto posuzovati podle § 65 ex. ř., nýbrž podle § 36, odst. 1, uvedeného zákona č. 100/1931 Sb.

z. a n. Rekurs byl podán v patnáctidenní lhůtě, tudíž včas, a dovolací rekurs jest přípustný v mezích § 46, odst. 2, zákona č. 100/1931 Sb. z. a n.

Stěžovatel právem tedy napadá usnesení rekursního soudu pro nezákonnost (§ 46, odst. 2, zákona č. 100/1931 Sb. z. a n.).

Bylo proto usnesení obou soudů zrušiti a věc vrátiti rekursnímu soudu, aby o rekursu Ludvíka Š. rozhodl věcně (§§ 43, odst. 3, 46, odst. 3, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.).

Čís. 16824.

Zemědělské vyrovnací řízení (vlád. nař. č. 76/1936 ve znění vlád. nař. č. 259/1936 Sb. z. a n.).

Nelze vyhověti návrhu na odklad exekučních úkonů, týkajících se nemovitosti zemědělského podniku vyrovnacího dlužníka (§ 9 a) uved. vlád. nař.), došel-li soudu až po vydražení nemovitosti. Nezáleží na tom, zda udělení příklepu nabylo již právní moci či nikoli.

(Rozh. ze dne 24. března 1938, R I 223/38.)

Usedlost vyrovnacího dlužníka zemědělce byla při dražebním roku, konaném ve veřejné exekuční dražbě dne 12. listopadu 1937, vydražena a příklepnuta vydražiteli Václavu S. Dne 26. listopadu 1937 navrhl dlužník odklad dražebního řízení podle § 9 a) vlád. nař. č. 76/1936 ve znění vlád. nař. č. 259/1936 Sb. z. a n. V y r o v n a c í k o m i s a ř vyhověl návrhu. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh. D ů v o d y: Jest ovšem správné, že doba, do které vyrovnací dlužník zemědělec může podati návrh na odklad dražebního řízení, není v řečených vládních nařízeních výslovně uvedena, avšak prakticky musí býti návrh učiněn tak, aby vyrovnací komisař mohl naříditi odklad ještě před skončením dražebního roku (Srb: »Zemědělské vyrovnací řízení«, str. 41 vložek za pozn. k § 9). Nerozhoduje, zda lze ještě odporovati usnesení o příklepu, neboť usnesení o příklepu je vykonatelné nehledíc na jeho pravoplatnost, a dokud nebyl příklep zrušen, je dražební řízení pokládati za skončené příklepem. Jestliže však nebylo již dražebního řízení v době podání návrhu na odklad, nemohl míti takovýto návrh úspěchu a bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu vyrovnacího dlužníka.

D ů v o d y:

Podle § 9 a) vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. ve znění vlád. nař. č. 259/1936 Sb. z. a n. nařídí na návrh dlužníka vyrovnací komisař, aby v dražebním řízení na nemovitosti zemědělského podniku náležející dlužníkovi byly odloženy exekuční úkony na dobu, dokud zemědělské vyrovnací řízení nebude ukončeno nebo zastaveno.